

les under Omstændighedernes Tryk og normal Rigsdagsbehandling derfor ikke har været mulig: Sagen kræver Hast, og dens Udførelsesmaade er afgørende præjudiceret ved Kommissionens Arbejde. Uden i mindste Maade at ville nægte dette skyldig Anerkendelse kan imidlertid det paagældende Medlem ikke tilbageholde den Bemærkning, at det vilde have været langt at foretrække, om man havde fulgt den i selve Kommissionens egen Betænkning antydede Vej, at Staten og Forsikringsselskaberne havde paataget sig Vareforsikringen paa et rent forretningsmæssigt Grundlag, saaledes at dog en mindre Del af Risikoen skulde løbes af Forsikringstagerne som Selvforsikring. Man formaar da heller ikke at se, at denne Løsning logisk lader sig afvise med, at Staten derved vilde „komme til at bære en uforholdsmæssig Andel af Risikoen“, thi helt bortset fra, at den ovennævnte Ordning jo principielt lod sig gennemføre ved en hvilken som helst Stats-Andel af Risikoen, saa var jo dog Forudsætningen udtrykkelig, at Forsikringen skulde ske „paa et rent forretningsmæssigt Grundlag“, altsaa saa vidt muligt uden Tab for Assurandørerne. En saadan Ordning vilde have været let, simpel og lidet bekostelig, medens man nu stilles overfor et vidtløftig bureaukratisk Apparat, hvorhos der samtidig gives private Kapitalinteresser Lejlighed til ekstraordinær Gevinst. Da imidlertid Kommissionens Forslag fremtræder enstemmigt og altsaa ogsaa Repræsentanterne for vor Købmandsverden har ment at kunne give dette sin Tilslutning, har ogsaa dette Medlem følt sig beroliget, saa meget mere som det i Loven omtalte Konsortium er oplyst at komme til at bestaa af Rederier og rederiinteresserede Banker, altsaa Foretagender, der er dybt interesserede i, at Næringslivet atter kommer i bedst mulig Gænge. Det hilses ogsaa med Tilfredshed, at man i denne Omgang har brudt med Gensidighedsprincippet: Købmænd maa kunne kalkulere sine Vare-

priser med Sikkerhed og ikke kunne risikere Efteromkostninger, naar Varerne først er afhændede.

Af de stillede Ændringsforslag lægger endelig det paagældende Medlem stor Vægt paa Nr. 3 til § 3 — ved en Begrænsning af Forsikringen til Gods i danske Skibe vil Lovens Formaal ikke paa langt nær ske Fyldest, da navnlig Landets Import i største Omfang kræver fremmede Fartøjers Medvirkning. Det er da at haabe, at den eventuelle Bestyrelse vil have et aabent Øje for, at Adgangen til at benytte neutrale Skibe Gang paa Gang vil kunne blive en paa-trængende Nødvendighed, og at under saadanne Omstændigheder Tilladelse til at faa sit Gods forsikret i dem ikke maa være en Naadessag. At tydeliggøre dette er efter Medlemmets Opfattelse Ændringsforslagets virkelige Betydning.

Ændringsforslag.

Af Udvalget:

Til § 2.

1) Det sidste Punktum af Stykke 2 udgaar.

Til § 3.

2) I 2den Linie rettes Ordene „til Danmark“ til: „med Danmark som Bestemmelsessted“.

3) I 3die—5te Linie ændres Ordene „dog kan . . . . ganske“ til: „dog kan ogsaa Vareforsendelser med andre neutrale Magters Skibe indgaa under Forsikringen, naar“.

Til § 4.

4) I 1ste Stykkes 3die Punktum indskydes efter „Forsikringssummen“ Ordene: „efter denne Lov“.